

[Viggo Starcke.]

dan, at fætre og kusiner som regel tilhører samme årgang, samme aldersklasse som den eventuelt afdøde, og at der derfor oftest er større familiebånd og større omgang mellem fætre og kusiner end mellem onkler og tanter, nevøer og niecer. Jeg tror, at man i Sverige har denne deling af 3. arveklasse, men da man ikke har den i Norge og man står overfor nordiske forhandlinger om samarbejde på dette område, synes jeg, det er urigtigt at foregribe disse forhandlinger, da det ikke er særlig påkrævet og det aldeles ikke er et krav ude i befolkningen blandt vælgerne, det tror jeg man med sikkerhed kan sige. En meget stor del af befolkningen vil føle det som urimeligt, at man giver arveret til onkler og tanter, men ikke til fætre og kusiner, og derfor er vi fra vor side ikke tilhængere af en deling af 3. arveklasse.

Med disse bemærkninger skal jeg altså tilsige vort velvillige medarbejde ved den senere behandling af dette lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker for den tilslutning, lovforslaget stort set har fået fra alle sider.

Jeg kan i og for sig godt dele den beklagelse, det ærede medlem fru Edel Saunte fremsatte om, at det ikke forlængst er lykkedes at nå frem til nordisk samarbejde på det område, der her er tale om.

Jeg er også enig i de bemærkninger, det ærede medlem gjorde om tvangsarveretten. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem og jeg sagtens kunne blive enige i spørgsmålet om tvangsarveret, men når jeg tænker tilbage på forhandlingerne i landstinget i sin tid, da justitsminister Elmquist fremsatte sit forslag, er det min opfattelse, at det ikke ville være muligt at opnå en sådan almindelig enighed. Jeg ville tro, at hvis jeg udfordrede de ærede medlemmer hr. Lorentzen, hr. Rasting og hr. Johs. Christiansen på dette punkt, ville de alle melde sig som modstandere af væsentlige ændringer af tvangsarveretten.

Det er naturligvis klart, at lovforslaget

må drøftes i et udvalg. Det spørgsmål, det ærede medlem nævnte om hensiddent i uskiftet bo med søreje, vil jeg naturligvis, såvidt det er muligt, drage omsorg for bliver inddraget i de drøftelser, der på nordisk basis nu skal finde sted.

Til det ærede medlem hr. Lorentzen vil jeg gerne sige, at jeg synes, at der i bemærkningerne til lovforslaget er givet en ganske god begrundelse for, at man ikke på dette specielle område afventer et nordisk initiativ. Lovforslaget begrundes jo ikke alene med rent praktiske hensyn, skifterettens klager, men også med det hensyn, at det drejer sig om meget små beløb, der her falder i arv. Dertil kommer, at lovforslaget må ses i sammenhæng med det forslag, der inden længe må ventes fra den højtærede finansminister om ændring i arveafgiftslovgivningen. Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Lorentzens betænkeligheder ved et nordisk samarbejde på dette område særlig var vendt imod nordmændene, som måske skulle være særlig vanskelige at få i tale. Det kan jeg ikke rigtig forstå. Såvidt jeg har forstået, er det de norske delegerede, der har taget initiativ til at rejse spørgsmålet om et nordisk samarbejde og har fået tilslutning dertil fra finsk, svensk og senest fra dansk side.

Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Lorentzen var imod at dele 3. arveklasse, ønskede at bevare 3. arveklasse, og jeg forstod, at det ærede medlem hr. Rasting havde samme opfattelse. Jeg blev ikke rigtig klar over, om det ærede medlem hr. Johs. Christiansen ville bevare 3. arveklasse eller snarere hældede til den opfattelse, at den burde bortfalde. Jeg synes ikke, at denne sondring, efter hvilken man lader bedsteforældre, onkler og tanter bevare arveretten, men stryger den legale arveret for fætre, kusiner og deres afkom, er så kunstig, som man vil gøre den til. Rent bortset fra at den kunne begrundes med en henvisning til ønsket om et nordisk samarbejde og de i Sverige gældende retsregler, er det vel nok rigtigt, at der erfa-